



Uit de praktijk: *naming and shaming*

Een vader belt, radeloos. Zijn zoon zit in groep 8 en volgens vader wordt hij al jaren gepest vanwege zijn Oost-Europese achtergrond. Er wordt gediscrimineerd op die school, roept vader woedend door de telefoon. Vader vertelt dat hij dit al meerdere malen heeft aangegeven bij de leerkracht en dat er niets verandert. Zijn plan is om een bericht op Facebook te plaatsen, met naam en toenaam, om zo de school wakker te schudden.

Naming and shaming: zodra een ouder aangeeft berichten op sociale media te gaan plaatsen, gaan bij jou als vertrouwenspersoon waarschijnlijk de alarmbellen rinkelen: je wil voorkomen dat dit gebeurt maar hoe pak je dat aan?

Als vertrouwenspersoon ben je er voor de melder en in dit geval is dat vader. Je staat naast vader en bent geen spreekbuis van de school. Toch zul je de behoefte voelen om vader hierin te begrenzen, om de leerling, de school én vader te beschermen. In deze casus heb ik vader eerst de ruimte gegeven om zijn verhaal te laten doen, de emotie krijgt de ruimte, vader mag alles tegen mij zeggen. Door empathisch te reageren, begrip te tonen voor zijn gevoel van radeloosheid en het verdriet dat hij als vader voelt in deze situatie komt vader tot rust en kun je uiteindelijk een rationeel gesprek voeren.

Vader voelt zich radeloos omdat hij geen uitweg ziet uit deze situatie. Naar zijn idee heeft hij dit probleem meerdere malen aangekaart en komt er geen oplossing. Als vertrouwenspersoon is het je taak om te onderzoeken welke stappen vader al heeft gezet en welke mogelijkheden er binnen de school of binnen het bestuur nog zijn. In deze casus heeft vader meerdere malen met de leerkracht gesproken en heeft hij geen vertrouwen meer in deze stap – een gesprek met de leerkracht wijst hij resoluut af.

Ik leg uit aan vader dat een volgende mogelijkheid is om met de directeur in gesprek te gaan en geef aan dat ik hem als vertrouwenspersoon ook kan begeleiden in dit gesprek. Ook geef ik aan dat er, als het gesprek met de directeur op niets uitloopt, daarna ook nog andere mogelijkheden zijn.

De radeloosheid van vader wordt gedurende ons gesprek minder doordat duidelijk wordt dat hij meerdere mogelijkheden heeft om dit probleem aan te kaarten en de situatie van zijn zoon te veranderen. Ik merk dat er ruimte ontstaat bij vader en kom terug op zijn plan om een bericht op Facebook te plaatsen.

Ik geef aan dat ik als vertrouwenspersoon hier een mening over heb. Ik leg hem uit dat het plaatsen van een bericht op sociale media een grote impact kan hebben op zijn zoon. Het is niet alleen het verhaal van de school, maar vooral het verhaal van zijn zoon dat in de openbaarheid komt. Een verhaal dat zijn zoon jaren kan blijven achtervolgen en waarvan de effecten niet te voorspellen zijn.

Ik geef de duidelijke boodschap dat een bericht plaatsen op Facebook niet in het belang van zijn zoon is. Doordat de emoties van vader zijn gezakt, hij zich gehoord voelt én hij uitwegen ziet uit de situatie waarin zijn zoon zit, neemt hij deze boodschap van mij aan. “Daar zit wel wat in, in wat u nu zegt”, geeft vader aan.

